

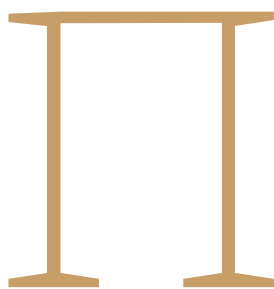
Обука извиђача Копнене војске у зимским условима

НЕВИДЉИ И НЕЧУЈНИ

После вишедневне вежбе реализоване на Гочу још једном се показало да су извиђачи Друге бригаде не само оспособљени за извршавање и најсложенијих наменских задатака већ и да терен у зони одговорности јединице којој припадају познају као „свој џеп“

Пише Душан ГЛИШИЋ

ВИ

рича о извиђачима спада у једну од најзанимљивијих у свакој војсци, па и Војсци Србије. То и не чуди, с обзиром на врсту задатака које извршавају и терена на којима се, углавном, неопажено крећу, невидљиви и нечујни за све оне који би да их открију, зауставе и спрече да остваре своју намеру. Свесни одговорности и значаја задатака који обављају, извиђачи знају да немају превише права на грешку. Јер од успеха њихове мисије и информација које доставе о снази, распореду, кретању и опремљености непријатеља, умногоме зависе одлуке команде о предстојећој акцији. Зато извиђачке јединице своје ризичне, у већој или мањој мери опасне, наменске задатке који побуђују машту и најхладнијих глава, најчешће извршавају дубоко у територији непријатеља, окружени његовим мањим или већим снагама, по природи спремним за свакаква изненађења. Ипак, извиђаче је тешко открити. И што су боље обучени и опремљени, то је теже стати им на пут.

ОПРЕМЉЕНИ ОРУЖЈЕМ, ЗНАЊЕМ И ВЕШТИНАМА

У Другој бригади Копнене војске, као и у целој Војсци Србије, добро знају важност извиђачких јединица, па им се традиционално поклања посебна пажња. Њихова обука, сложенија, разноврснија, комплекснија, интензивнија и психички и физички напорнија од уобичајене, одвија се непрекидно, током целе године, у свим временским условима, дању и ноћу. Иако је изненађење један од предуслова њихове ефикасности и успеха у извршавању задатака, они сами не смеју бити изненађени. Зато своју обуку реализују у посебним теренским условима, најприближнијим онима који их очекују у стварној ситуацији, у рату. И као што за време летњих месеци, поред осталог, увежбавају савлађивање водених препрека формацијским и импровизованим средствима и пловилима, или летњу алпинистику и

кретање по неприступачним шумовитим теренима, зими су окренути снегом покривеним суровим планинским прелазима и неприступачним пределима које побеђују с истраживачком упорношћу. Зимску алпинистику савлађују са не мање жара од летње, а вештине борења без оружја и с оружјем, ватреним и хладним, пливање с теретом и без њега, кретање и преживљавање на неприступачном снежном терену и оријентација у свим метео-условима њихову обуку зими чини захтевном и често непоновљивом. Баш као што је и природа у којој се „боре за живот”. Јер на терену, ван матичне касарне, формацијска средства се, углавном, не користе. Пољске кухиње остају „тамо негде”, а у извиђачку патролу одлази се опремљен оружјем и знањем о условима које планина нуди зими, кад је хране знатно мање него током летњих месеци.

СПЕЦИФИЧНИ УСЛОВИ ИСХРАНЕ И БОРАВКА НА СНЕГУ

Почетком фебруара припадници извиђачке чете Командног батаљона Друге бригаде Копнене војске реализовали су вишедневну обуку у посебним, зимским условима на Гочу, на надморској висини од 1.000 метара. Истичући да је обука официра, подофицира и професионалних војника јединице била изузетно захтевна, на моменте чак и сурова, командир чете капетан прве класе Јовица Симијоновић рекао је да је циљ вежбе био веома амбициозан, с обзиром на то да је конфигурација терена утицала на елементе обуке.

– Не бирамо ни земљиште ни време у коме извршавамо задатке. Када је, током кретања патроле, било потребно да пређемо с једног брда на друго, користили смо верачку ужад, правили импровизоване мостовне прелазе, кад смо морали да прелазимо дуже раздаљине по целцу, користили смо турно скије или крпље, кад је било потребно да се заштитимо од мећаве, или сместимо у импровизовано склониште, изградили бисмо иглое или вучје јаме, у којима је температура износила свега неколико степени Целзијуса више него на отвореном... Извиђачи морају бити спремни на све, видети све, открити све. А при томе остати невидљиви и нечујни. Опремљени најсавременијом заштитном опремом, најновијим и веома моћним оптоелектронским средствима за дневно и ноћно извиђање, врло ефикасним и модерним наоружањем, не само основним стрељачким, спремни смо да извршимо сваки задатак у позадини противника – истакао је капетан Симијоновић, додајући да им подршка команданта Друге бригаде пуковника Синише Сташевића и његово разумевање одговорности и специфичности задатака које обављају много значи и обавезује на још веће и интензивније напоре.

Готово нечујне беспилотне летелице које извиђачи упућују и до један километар испред патроле, знатно повећавају њихову безбедност

Истакавши да се слична обука у посебним условима реализује сваке године, млађи водник Миљан Тимотијевић, оператор беспилотне летелице, рекао је да је на Гочу било изузетно занимљиво и напорно. Поред специфичне исхране у зимским условима, која је знатно сложенија од оне током летњих месеци, зимске алпинистике, односно савлађивања снегом покривених планинских врхова и преласка с узвишења на узвишење помоћу формацијских ужади или импровизованих мостића, увежбавали су и одређене тактичке радње извиђачких јединица, попут препада, извиђачке патроле, заседе...

– Наравно, посебну пажњу, као и увек, поклањали смо маскирању, као једном од најважнијих предуслова за извршавање наших задатака. Познато је да извиђачи не смеју да буду откривени, јер би то угрозило њихову мисију. Сада је знатно лакше остати непримећен јер у извршавању задатака у дубини непријатеља можемо да користимо и готово нечујне беспилотне летелице које упућујемо и до један километар испред патроле, што повећава нашу безбедност. Поред тога, морамо да будемо оспособљени да преживимо и у најсуровијим зимским условима, када у снегом покривеним шумама нема живо-

Капетан прве класе
Јовица Симијоновић

Водник прве класе
Милан Ракочевић

Млађи водник
Миљан Тимотијевић

тиња, тешко је доћи и до воде јер су језера залеђена. Сваке године услови обуке су нешто другачији, или је снег дубљи, или је превише тврд, па је заклоне теже изградити, или нема воде. Током тих неколико дана изградиле смо објекте за боравак и заштиту људства на планини, попут иглоа или вучје јаме, увежбали одређене тактичке радње и поступке, реализовали неколико километарских маршева. Физички смо били изузетно припремљени још пре поласка на планину, а и иначе смо у доброј кондицији – рекао је млађи водник Тимотијевић.

С њим се слаже и водник прве класе Милан Ракочевић, који је рекао да извиђачи, с обзиром на задатке које извршавају, треба да буду спремни и оспособљени да и по неколико сати непомично леже скривени у снегу или бораве у вучјој јами.

– То није тако једноставно, поготову зими, на планини, када веома брзо мрзну руке, када нам дрхти цело тело, чак је и оружје ледено. Очи нам се замагле, вид је помућен, а опет морамо бити спремни да све видимо и усред мећаве или по магли. Зато је наша обука изразито напорна, разноврсна и не сме да буде попуштања. То нам не дозвољава ни одговорност задатака које извршавамо, али ни ризик који подразумевају. Сваки пут нам обука понуди нешто ново, на планини се временски услови промене за неколико минута, конфигурација терена је другачија, услови кретања измењени. И ми се увек прилагодимо, то је предуслов успеха. Важно је да смо спремни на сва изненађења и временска и просторна – рекао је Ракочевић.

И после ове фебруарске вежбе на Гочу, још једне у зимским условима, нема сумње да су извиђачи Друге бригаде оспособљени за извршавање и најсложенијих наменских задатака. Показало се, такође, да подручје у зони одговорности јединице којој припадају познају као „свој џеп”. Јер и то је један од циљева сваке њихове вежбе на терену. ▀

Опремљени најсавременијом заштитном опремом, најновијим и веома моћним оптоелектронским средствима за дневно и ноћно извиђање, врло ефикасним и модерним наоружањем, не само основним стрељачким, спремни су да изврше сваки задатак у позадини противника

Трећа мисија Војске Србије

ПОМОЋ У ПОПЛАВАМА

Припадници пешадијског батаљона из Рашке увек су спремни да помогну својим суграђанима, посебно у случају општих опасности

Пише Душан ГЛИШИЋ

Средином јануара нека места у Рашкој области по други пут су за свега два месеца једва издржала поплавне таласе река. У Новом Пазару, Лепосавићу, Богутовцу, Рашки, Ибар је носио све пред собом, бујица је продирала у куће, фабрике, школе. Као и увек, угроженима први упомоћ дошли су припадници Друге бригаде Војске Србије, међу којима су били и они из 21. пешадијског батаљона у Рашки. Истичући да та јединица традиционално има вод који се ангажује у сличним приликама, командир 1. пешадијске чете и заменик команданта батаљона капетан прве класе Милош Драмићанин рекао нам је да мештани Краљева, Рашке и околних места сваке године траже помоћ војске у борби против поплава.

– На основу захтева локалне самоуправе изашли смо на терен и током та три или четири дана, онда кад је било најтеже, нашли смо се људима који нису могли сами да се изборе с воденом стихијом. Један од задатака био је да ојачамо заштитне бееде новим џаковима песка, којим смо заустављали налете реке. Важно је рећи да у тим приликама присуство војске обично значи виши ниво организације и ефикаснији рад, што је, показало се толико пута, мештанима и најважније. Дешавало се да од страха, неизвесности, неке малодушности која их обузме, без нас веома тешко могу ефикасно да раде и извршавају оно што је потребно. Времена у тим приликама обично нема превише, тако да је свако стајање веома скупо. Зато је организација у тим тренуцима битна, а

њу доноси војска. Сваке године помажемо људима на поплављеном подручју, углавном је то израда насипа, сарађујемо са ватрогасцима, рударима, представницима Сектора за ванредне ситуације, волонтерима... Ми имамо вод који користимо за извршавање задатака из треће мисије Војске, а колико људи ћемо да ангажујемо на специфичном задатку, зависи од потреба и опасности која прети – каже капетан Драмићанин.

Рашка и околна места већ су претрпеле велике штете не само у јануару већ и раније, средином новембра. О помоћи војске и сарадњи са припадницима Друге бригаде Зоран Стојановић из Одељења за послове безбедности, одбране и цивилне заштите у Општини Рашка каже:

– Ми већ годинама традиционално имамо добре односе с војском, посебно са припадницима Друге бригаде и рашким пешадијским батаљоном. И овог пута, у јануару, када су нас задесиле јаче поплаве него у новембру, припадници јединице стациониране у нашем граду помогли су нам у критичним моментима. Уз њихову помоћ успели смо да се заштитимо од бујица и предупредимо опасности од нових падавина и поплава. Увек је добро кад дођу припадници војске, јер ми сами не бисмо могли ни тако брзо, ни тако ефикасно да отклонимо опасност. Кад мештани виде да војска ради, раде и они. А војници се заиста не штеде, знају и они колико нам значи њихова помоћ. Сарадња с војском не одвија се само током временских непогода, посећујемо се током војних и локалних празника у Краљеву и Рашки, присутни смо у касарни током отворених врата, за време конкурса за упис у војне школе... Планирали смо и да заједно радимо на чишћењу канала како бисмо предупредили сличне ситуације убудуће. ▀

Зоран Стојановић

Увек је добро кад дођу припадници војске, јер ми сами не бисмо могли ни тако брзо, ни тако ефикасно да отклонимо опасност. Кад мештани виде да војска ради, раде и они.